

Списание ЕПОХИ
Издание на Историческия факултет на
ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”
Journal EPOCHI [EPOCHS]
Edition of the Department of History of
St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Turnovo

Том / Volume XXIII (2015),
Книжка / Issue 1

AD GLORIAM

Списание ЕПОХИ
Издание на Историческия факултет на
ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”
Journal EPOCHI [EPOCHS]
Edition of the Department of History of
St. Cyril and St. Methodius University of Veliko Turnovo

Том / Volume XXIII (2015),
Книжка / Issue 1

НА ИВАН ЛАЗАРОВ ПО СЛУЧАЙ 60-ГОДИШНИЯ МУ ЮБИЛЕЙ

TO IVAN LAZAROV IN OCCASION OF HIS 60TH ANNIVERSARY

Моят скъп приятел и колега Иван Лазаров изпълни шестдесет години. Близо 45 от тях ние сме заедно! Толкова сме свикнали един с друг, че дори не забелязахме как времето изтече като пясък през пръсти. Косите ни посребряха, децата ни пораснаха, а ти дори чуваш вече името си от едно палаво момченце, засипващо те с въпроси на които само „дядо Иван” знае отговора.

Замислям се за изминалите години, а спомените ме отвеждат към двора на Чинтуловата гимназия, към любимите ни учители Герасков, Бакалова, Аджемов, Сивов... Хората, които толкова ни респектираха, но и отвориха вратите на всички висши училища за нас, техните възпитаници. Раздели ни казармата, но отново ни събра Светогорската Алма Матер. Когато аз дойдох в старопрестолния Търнов, ти вече две години беше кръстосвал средновековните му улици, имаше любими кръчми, но и любима наука – средновековната българска история. Имахме и общи любимци – Христо Коларов, Йордан Андреев, Магда Христодулова и, разбира се, „Клуб 1300”.

Някак неусетно минаха студентските години и ние се върнахме в родния ти Сливен като учители по история. Съдбата обаче ни поднесе поредната изненада – успешни конкурси и отново заедно – този път като асистенти в Катедрата по стара и средновековна история на Историческия факултет на Великотърновския университет. Нямам по-хубави спомени от тези, свързани с асистентските ни години, работата със студентите, научните експедиции, първите публикации, неповторимата атмосфера в катедрата. Днес, след толкова години, ти вече втори мандат ръководиш успешно същата тази катедра. Ползваш се с уважението и доверието на всички колеги от факултета заради безспорния ти научен авторитет, колегиална добронамереност и принципност, проявени и като заместник-декан, и в ежедневните ни взаимоотношения. Българската медиевистика отдавна е оценила безспорните ти научни приноси и достижения в областта на политическата и културна история на Средновековна България, теорията и философията на историята, историята на ранните номади и историята на оръжията и затова аз не бих искал да ги анализирам тук. Ще припомня само един наш съвместен научен труд – първия прочит на българската история след 1989 г. – Кратката история на българския народ. В. Търново, 1991 г. Заедно с Пламен Павлов и Милко Палангурски написахме тази книга, която получи широк обществен отзвук заради своята научна обективност и компетентност. На тази основа разработихме съвместно и учебниците по история на България за горните курсове на обучение и кандидатстудентските помагала, добили гражданственост с емблематичното заглавие „Търновския учебник”.

Отличителна черта на творческото ти кредо е стремежът към по-дълбоко осмисляне на историческия процес, излизане от мащабите на фактологическия анализ и търсене на една по-висока степен на обобщеност и представителност на научните изводи, до които достигаш.

Трудно ми е в няколко реда да ти кажа всичко, което бих искал – за нас, за приятелите ни, за изстраданите житейски трудности. Знаем, че младежката дързост вече я няма, няма ги и много от хората, които уважавахме и обичахме. Но ние сме все още тук, приятелю, и май е време да оставиш бастуна, да изправиш снага и да погледнеш ведро напред, защото хубавото може би все още предстои, а и младите имат още много да учат от теб.

В. Търново
5.09.2015 г.

Приятелски и много лично:
проф. д.и.н. Иван Тютюнджиев